

[Ib Thyregod.]

spørgsmål, vi behandler her i dag. Jeg vil også gerne nævne professor Poul Andersen, som ved flere lejligheder i artikler både i fagblade og i dagspressen har været med til at arbejde videre med de videnskabelige problemer omkring denne lovgivning.

Skal man prøve på at bedømme den udvikling, som er sket i de forløbne år efter partsoffentlighedsloven, må man nok sige efter de oplysninger, vi har fået dels fra administrative myndigheder, dels i form af artikler, at loven har virket tilfredsstillende. Det eneste, man kunne kritisere ved loven, er for så vidt, at den ikke har været udnyttet i tilstrækkeligt omfang i praksis. Man kan sige, at de betænkeligheder, som man fra enkelte sider havde i forbindelse med lovens ikrafttræden, slet ikke har vist sig at holde stik, men det, som har været problemet, er i virkeligheden, at alt for få har kendt loven om partsoffentlighed og alt for få i virkeligheden har benyttet denne lov.

Må jeg nævne som eksempel på dette en diskussion, der har været i Politiken i forbindelse med børneværnets behandling af sager, mellem en kontorchef i Københavns børneværn og lektor Eilschou Holm vedrørende partsoffentlighedsloven. Efter min opfattelse må det være således, at myndighederne, når de behandler en sag — og det gælder naturligvis ikke alene en børneværns-sag, men også andre sager, hvor undtagelsesbestemmelserne i partsoffentlighedsloven ikke finder anvendelse — gør den pågældende, som sagen berører, opmærksom på, at han er berettiget til at få kendskab til dokumenter, som er afgivet i forbindelse med sagen. Det er en betingelse efter partsoffentlighedsloven, at der fremsættes en begæring, men det må vel være naturligt, at man gør opmærksom på, at en sådan ret haves.

Endvidere vil jeg også gerne nævne et andet punkt i denne forbindelse. Det sker ofte, at man fra offentlige myndigheders side optager referater af de møder, man afholder med de personer, som har en sag i administrationen. Jeg kan nævne som eksempel, at en skatteyder har en skattesag til behandling i et skattedirektorat og holder et møde med skattemyndighederne, og så optages der et referat af dette møde, men

dette referat udsendes ikke til den pågældende efter mødet. Det lægges til grund ved sagens videre behandling, men eventuelle misforståelser i referatet kan altså ikke blive berigtiget. I mange tilfælde benytter man den praksis, når man optager referater, at udsende det til den pågældende, men det er ikke altid. Jeg har selv for nylig set en sag, netop en skattesag, hvor der blev optaget et referat, som ikke blev udsendt, og som bagefter blev påberåbt under skattesagen som værende af betydning. Det må være naturligt, at man ikke alene gør myndighederne opmærksom på, at partsoffentlighedsloven fungerer, men også gør dem opmærksom på, at referater, som optages af møder, bør udsendes til de pågældende borgere, som det vedrører.

Konklusionen må være, at partsoffentlighedsloven har virket nu i denne periode, og at den alt i alt har virket på en tilfredsstillende måde.

Så bliver det næste spørgsmål: kan vi gå det skridt videre, som hele tiden har været ønsket — og specielt har været ønsket fra de tre regeringspartiers side — at gennemføre fuld offentlighed i forvaltningen? Det vil sige, fuld offentlighed bliver det naturligvis ikke, idet der stadig er visse bestemmelser, som modificerer dette, og det er klart, at der også må være dette, på samme måde som det er tilfældet i Sverige. Privatlivets fred er blandt undtagelserne. Tungtvejende offentligretlige hensyn kan også gøre sig gældende foruden en række andre af de undtagelser, som er nævnt i lovforlaget.

Et spørgsmål, som allerede har været nævnt, er spørgsmålet om § 1, stk. 2, hvor efter begæringen om offentlighed skal have relation til en konkret sag. Spørgsmålet er her, om man, som hr. Jørgen Peder Hansen var inde på det, skulle overveje at lade offentligheden få adgang til dokumenterne på samme måde som i Sverige, uden at der skal fremsættes begæring i relation til en konkret sag. Jeg tror, en del kan tale for at gå videre. I det hele taget kan man vel sige, at med dette forslag er offentlighedsreformen ikke fuldt ud gennemført, som jeg skal komme tilbage til, og derfor kan man overveje senere at gå videre ad denne vej, når man ser, hvilke erfaringer der her har været tale om.